

Exil

Daniel Vișan-Dimitriu

De sub cuibul de șoim, se aude un tril,
Și mă miră s-aud, și mi-e milă să știu
Că un astfel de cânt se pornește, servil,
Sub asemenea crengi c-un aspect cenușiu.

Îmi e greu să-nțeleg cum, din codru-nverzit,
Și-a ales loc de cânt sub privirea de sloi
A statuii de bronz ce-o atrage, coclit,
Cu o teamă de timpul de azi și de-apoi.

Cred că simte că sub cuibu-acela murdar,
E ferită, cumva, de toți corbii din cer,
Croncânind neștiuți un refren aviar,
Neplăcut, ne'nțeles și pierdut în eter.

Mai privește, ades, o acvilă zburând
Ca un gând rătăcit, ca un vis printre nori,
Ca un râs de copil, ca o mamă plângând,
Ca un dor alungat, ca un duh, uneori.

Ea mai cântă spre cer, dar, în cântecul ei,
Nu mai sunt strălucirile vechiului tril,
Nu se-aud simfonii ca în anii acei
Când trăia, neștiind ce înseamnă exil.